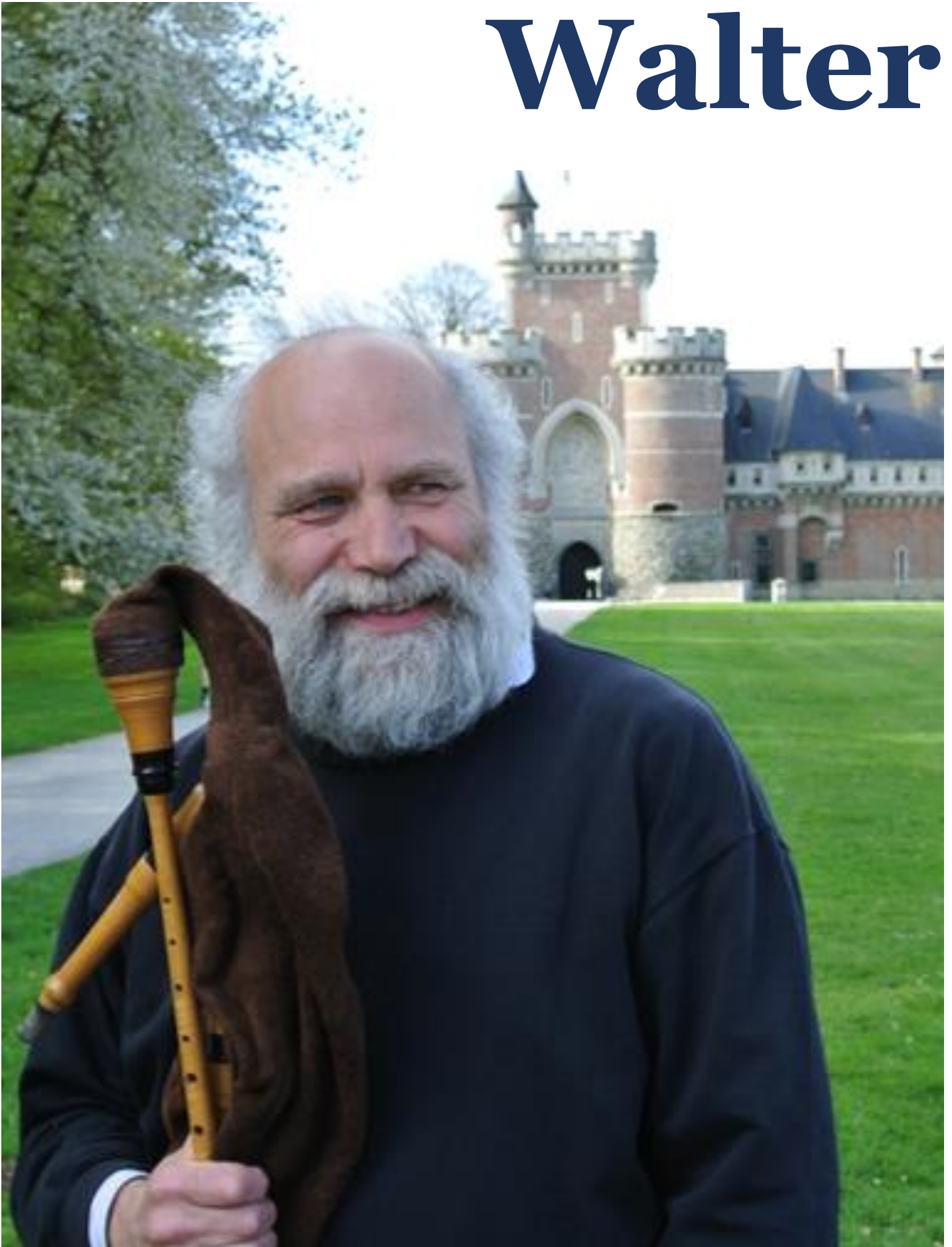

Walter

**Erfgoedtijdschrift voor Borchtlombeek, O.L.V.-Lombeek, Pamel en Strijtem
Elfde jaargang – Extra nummer – maart 2023**

Deze extra editie van het erfgoedtijdschrift Rausa is een geschenk aan Walter Evenepoel, ter gelegenheid van zijn 70ste verjaardag.

© Erfgoed Rausa 2023
rausa@skynet.be, 0473 11 25 00
Abonneeradres: erfgoed.rausa@gmail.com

Erfgoedtijdschrift voor
Borchtlombeek, O.L.V.-
Lombeek, Pamel en Strijtem.

Secretariaat en
verantwoordelijke uitgever:
Erfgoed Rausa, Varing 40,
1760 Pamel
www.rausa.be

Werkten mee aan dit
nummer:
Marie-Jeanne Evenepoel, Mieke
Evenepoel, Dirk Evenepoel,
Eddy Peremans, Maurits Van
Liedekerke, Bart Caulier

Eindredactie:
Kristien Hemeryckx en
Bart Caulier

Iedere auteur is verantwoor-
delijk voor de eigen bijdragen.

Je kan je gratis abonneren op
de digitale versie van Rausa
door een eenvoudig bericht te
sturen naar
erfgoed.rausa@gmail.com.

Bankrelatie:
BE 97 8601 1557 2549

©
Zonder voorafgaande toestemming van Erfgoed
Rausa mag niets uit deze uitgave worden
verveelvoudigd en/of openbaar worden
gemaakt door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze dan ook.

Inhoud van dit nummer:

Blz. 2:	Om te beginnen ...
Blz. 3:	Zeven decennia!
Blz. 4:	Wiki-Walter
Blz. 4:	Ivo van Strijtem
Blz. 7:	Ons (W)Alter Ego
Blz. 8:	In beeld: de theatermicrobe
Blz. 9:	(Jong) Davidsfonds & Pepijn
Blz. 12:	Eddy Peremans
Blz. 13:	In beeld: de liefde voor muziek
Blz. 14:	Muziekmozaïek
Blz. 17:	Arjaun
Blz. 20:	In beeld: zo véél meer
Blz. 21:	Grote zus Marie-Jeanne
Blz. 23:	Een rijkgevulde levenslijn
Blz. 24:	Sporen

Op de voorpagina:
Walter aan het kasteel te Gaasbeek
(foto uit archief Walter)

Dichter en journalist Maurits Van Liedekerke schreef over hem:

"De meeste mensen kennen Walter Evenepoel als promotor van het Pajottenland, de streek waarmee hij zo vergroeid is dat hij er zelf een symbool van is geworden!"

Walter is niet voor één gat te vangen. Hij is ... (gelieve nu even diep adem te halen voor u verder leest) ... zanger, presentator, verteller, illustrator, liedjesmaker, poppenspeler, acteur, producer, eindredacteur, bezieler van de Roosdaalse erfgoedvereniging Rausa en auteur van korte verhalen, liedteksten, volkse toneelstukken en eenakters, jeugdmusicals, sprookjes, monologen, poëzie, educatieve uitgaven, scenario's, artikels over het Pajottenland, folk, heemkunde, geuze en streekgastronomie, ...

Alles samen betekent dit: meer dan 2000 optredens, meer dan 350 liedteksten, meer dan 150 gelegenheidsliederen, een vijftigtal melodieën, een 20-tal theaterproducties, honderden schrijfsels, Een leven lang volhandig in de weer met én voor kunst, cultuur en erfgoed, leverde Walter een monumentaal oeuvre op.

Vandaag, op zijn 70ste verjaardag, willen we de uitgebreide verzameling die Walter bijeen gaarde, in de verf zetten. In dit extranummer van het erfgoedtijdschrift Rausa, dat voor de gelegenheid omgedoopt werd tot 'Walter', delen een aantal compagnons de route die de voorbije zeven decennia een (groot) deel van de kunstzinnige, artistieke, culturele of erfgoedkundige weg met Walter meewandelden, hun kijk op zijn imposante werk.

Volledigheid streven we in dit tijdschrift niet na. Iedereen aan het woord laten die het pad van Walter kruiste en met hem de kunstminnende toer op ging, is onbegonnen werk. Evenmin kunnen we er in het bestek van deze paar bladzijden in slagen een hiaten-loos overzicht te schetsen van het levenswerk van deze creatieve duizendpoot.

Vergaten we cruciale wandelaars te vermelden? Ontbreken er belangrijke gebeurtenissen op de volgende bladzijden? Liet het geheugen van één van onze gesprekspartners een steekje vallen? Vergeef het ons alstublieft!

We wandelen in dit tijdschrift kriskras door het oeuvre van Walter. Soms lopen we in cirkels, en passeren we een plaats waar we al eerder voorbij kwamen. Omdat we vanuit een andere richting komen, is het beeld en de invalshoek toch steeds weer anders. Anders, maar wellicht steeds onvolledig. Voor een complete biografie van Walter is het nog veel te vroeg. Welke nieuwe ideeën borrelen nog allemaal op uit zijn creatieve koker? Welke projecten staan er nog op stapel? De nu al indrukwekkende lijst met theaterstukken, liederen, artikels en andere artistieke exploten mag wat ons betreft nog ferm aangedikt worden!

Gelukkige verjaardag Walter!
Bedankt voor je jarenlange en tomeloze inzet voor al wat je nauw aan het warme, onbaatzuchtige hart ligt.

Bart Caulier
Voorzitter Erfgoed Rausa

We waren heel erg verbaasd, dat moeten we ruiterlijk toegeven. Toch stelden we onlangs vast dat de online encyclopedie Wikipedia nog geen pagina bevat die de rijkge vulde biografie van Walter schetst.

Hilke Arijs, Erfgoed - en opendata-enthousiasteling en gedreven beleidscoördinator cultureel erfgoed bij ZENDER, Cultuurregio Pajottenland & Zennevallei, was maar wat graag bereid dat hiaat op te vullen.

Zo geschiedde! Het gerenommeerde digitale naslagwerk is een belangrijk stuk informatie rijker geworden. Het overzicht geeft een uitgebreid beeld van het oeuvre van Walter. De perfecte introductie om in de volgende bladzijden met een aantal kompanen wat meer uit te wijden over die vele realisaties. De spits afbijten, dat doet Ivo van Strijtem.

The screenshot shows the Wikipedia article for Walter Evenepoel. The article text reads: "Walter Evenepoel (12 maart 1953) is een Vlaams zanger, auteur, illustrator, liedjesmaker, poppenspeler, acteur en producer.^[1] Hij is bij het grote publiek vooral gekend als zanger van de folkgroep Arjaun.^[2] Tevens geldt hij als een van de belangrijkste cultuurdragers van het Pajottenland.^[3] Zo is hij een van de basisfiguren bij Muziekmozaiek Folk & Jazz en een drijvende kracht achter het folkfestival 'Feestival Gooik'.^[4]"

The 'Werk' section states: "Evenepoel is bij het grote publiek vooral gekend als zanger, acteur en auteur. Naast literair werk, schrijft hij ook voor de gespecialiseerde muziekmipers (folk) en realiseerde hij verschillende heemkundige werken. Naar aanleiding van het Bruegeljaar in 2019, was hij een van de initiatiefnemers voor het project 'De Ezels van Bruegel'.^[5]"

The 'Overzicht' section is also visible. A photo of Walter Evenepoel in 2021 is shown, wearing a dark t-shirt with the text "35th STAGE VOOR TRADITIONELE VOLKSMUSIEK IN OOST-VLAANDEREN".

Ivo van Strijtem

"Walter is een duizendkunstenaar. Ik ken niet één iemand anders die zo, oneerbiedig gezegd, van alle markten thuis is. Oneerbiedig, want het zijn prachtige markten waar hij zijn waar verkoopt."

De woorden waarmee dichter Ivo van Strijtem zijn waardering voor het oeuvre van Walter uitspreekt, spreken boekdelen.

Met het zinnenprikkelende programma 'De Lieve ondeugd' lieten Walter en Ivo muziek en poëzie los in de speeltuin van de liefde. Minnaars van pittige liedjes en gedichten konden genieten van hun gedeclameerde en gezongen woord, schalks en plezierig, vol afwisseling, kleur en ambiance en gedipt in een erotisch sausje.

"Daar hebben we ontzettend veel plezier mee gehad.", mijmert Ivo.

"Jammer dat Covid roet in het eten gooide, anders hadden we daar nog mee kunnen optreden. Ik heb avonden meegemaakt dat iedereen zat te schaterlachen."

"De liedjes die Walter uitgekozen had, gingen wonderwel samen met de gedichten die ik bij elkaar sprokkelde. Ergens hoop ik dat we dat nog eens opnieuw kunnen doen. Onze samenwerking voelt vertrouwd. Wij hebben een wederzijdse bewondering."

Walter en Ivo, De Lieve Ondeugd

Ivo groeide op in Strijtem, Walter in Pamel, maar kennen doen ze elkaar al lang.

"Ik was nog geen 18 jaar, maar had met een aantal vrienden in het jeugdhuis in Strijtem een kabaret in elkaar gestoken.

Zoals we dat van de Nederlanders afkeken, maakten we (veelal humoristische) liedjes, poëzie en sketches. Dat had heel wat succes. Ook Walter kwam daar naar kijken. Hij en zijn vrienden organiseerden in Pamel iets gelijkaardigs. We waren geen concurrenten. We inspireerden elkaar, en stuwden elkaar vooruit. Creatieve kernen in Strijtem en in Pamel, dat stimuleerde en gaf een uitlaatklep. Ook wij gingen genietend kijken naar hun werk in de Pamelse parochiezaal, in die toffe jaren '68-'69-'70. Walter had die grote zwarte haarbos, helemaal mee met zijn tijd."

De wegen van Ivo en Walter kruisten elkaar wel vaker. Wat Ivo als rode draad steevast herkent in die ontmoetingen, is het enthousiasme van Walter.

"De tijd van de meiboomplanting in het jeugdhuis in Strijtem! Ik zie hem daar nog rondlopen met die meiboom. Hij was daar helemaal weg van!"

Ik was ook bijna veertig jaar collega van Walter in Don Bosco te Halle. Ook daar heb ik hem leren kennen als een héél gedegen en gedreven leraar met een grote dosis enthousiasme. Dat maakte dat hij de knapen kon stimuleren, ook degenen die niet meteen mee waren.

Voor we over de artistieke projecten praten, wou ik daarom eerst dit uitdrukken: mijn grote waardering voor de manier waarop hij als leraar zijn vak kende en de schoolboeken mee opstelde.

Hij heeft de creativiteit in zich om daar iets van te maken, niet alleen zich afvragend of het correct is wat hij uitwerkt, maar ook met het streven om het boeiend te maken voor jonge mensen."

Na deze appreciatie voor Walters professionele vaardigheden, brengt Ivo het gesprek op de artistieke activiteiten die Walter in al die jaren ontplooidde.

Onuitwisbare herinneringen koestert Ivo bijvoorbeeld aan Walters schilder- en tekenwerk.

"Mijn bezoek aan zijn tentoonstelling vergeet ik nooit. Er hing een schilderij van de Zeven Beuken in de sneeuw. In dat schilderij zit meer dan alleen maar die zeven beuken. Met verf vereeuwigde Walter iets dat onuitspreekbaar is. Dat raakte mij zo! Ik was verliefd op dat schilderij. Weet je, onze jeugd en onze amoureuze jeugd jaren hebben zich ook daar afgespeeld."

De eerste individuele tentoonstelling (Krekelhof, Gooik, 1979)

"Walter had een bevlogen periode waarin hij veel schilderijen en tekeningen maakte, waar hij zich helemaal in uitleefde, op een niveau waarvan ik stond te kijken. Op een dag kwam hij op school naar me toe: 'Ivo, ik heb hier iets gemaakt, een cadeautje'."

Ivo loopt naar zijn bureau, en komt terug met in zijn handen de tekening die Walter van hem maakte. *"Ik ben daar nog altijd heel blij mee"*, zegt Ivo tevreden.

'Ivo van Strijtem' (1992, Walter Evenepoel)

Naast zijn schilder-en tekenkunst, kunnen ook Walters muzikale exploten Ivo bekoren.

"In de tijdsgeest eind jaren '60 was het emblematisch om een gitaar te hebben.

Ik had er ook een, kende drie akkoorden en kon iets naspelen van Donovan, The Beatles of Bob Dylan. Maar Walter wou zelf iets creëren, een nieuw lied. Voor die stap verder moet je talent hebben.

Buitengewoon vind ik dan ook wat hij met Arjaun realiseert. Walter is niet louter een volksmuzikant, hij is een kleinkunstenaar. Die naam 'kleinkunstenaar' vind ik echter wat verkeerd gekozen. Het zijn woordkunstenaars die de uitgezuiverde kunst van de kleinkunst bedrijven. Neem het programma Sporen met zijn hele goede vriend Wilfried Moonen: prachtige, samenhangende liederen met dat tikkeltje engagement er in. Mooi vind ik dat!"

Maar er is meer, véél meer, waar Ivo met bewondering op terugkijkt:

"Die dialectavond, dat was ook weer iets waar zo onvoorstelbaar veel werk in kruipt. Het doet me meteen ook denken aan zijn organisatietalent.

Zijn organisatie van het festival 'In de luwte' was van een kwaliteit die nationaal mag vergeleken worden met om het even wat. Hoe hij die mozaïek van kunstrichtingen, soorten muziek en poëzie zo kleurrijk bij elkaar bracht, was schitterend. Met de inzet van alle mensen die Walter weet te betrekken! Dat geeft zo een injectie dat het project al van bij de start bijna niet kan mislukken.

Ook zijn engagement om theatervoorstellingen te realiseren, is fenomenaal. Ik weet hoe moeilijk het is een toneelstuk te schrijven, hoeveel doorzettingsvermogen er voor nodig is. Hij kan dat. Hij brengt mensen van verschillende pluimage bijeen om

samen toneel te maken. Hij wordt nooit moe, blijft repeteren en laat iedereen schitteren op de bühne.

'Plus est en vous', hij hanteerde dit motto als leerkracht naar de leerlingen toe, maar ook nu naar de toneelspelers. Wat Walter met herhaling, repetitie, geduld realiseert, is wonderlijk!

Walter is ook een verteller. Zijn cursiefjes voor radio 2, zo tof! En hij is een dichter. Hij is zeer begaan met onze twee grote monumenten, Bert Decorte en Hubert Van Herreweghen. Ik maak me sterk dat hij zo uit het hoofd grote delen van hun werk kan voordragen. Dank zij hem heb ik onlangs mijn dichtbundel 'De vrolijke tijd' kunnen voorstellen in Het Koetshuis. Had Walter me daar geen duw in de rug gegeven Ik miste de punch om dat door te zetten. Walter zorgt dat zo iets toch werkelijkheid wordt."

Ivo besluit: "Al die artistieke lijnen weven zich samen tot iets dat je moeilijk kan benoemen."

Ook al valt het lastig te benoemen, een woordkunstenaar als Ivo van Strijtem slaagt daar wonderwel in:

"Walter is het prototype van de professionele liefhebber. Liefhebben in de letterlijke betekenis: hij ziet de poëzie, muziek, beeldende kunst, ... graag. Zoals fijne olie kruipt dat in je levensstijl. Je wordt een professioneel liefhebber met kennis van zaken, steeds op zoek om er meer over te weten.

Veel kunstenaars zijn op zichzelf bezig, Walter niet. Hij heeft een karakteriële rondborstigheid, open naar de wereld.

"Louis Paul Boon zei ooit: 'Je moet niemand de benen afhakken om zelf wat groter te lijken'. Ik denk dat Walter en ikzelf ook die visie delen. We zijn in de eerste plaats bewonderaars, en geen criticasters van het werk van andere kunstenaars. Bewondering hebben voor iets maakt trouwens dat de bron van creativiteit in jezelf kan blijven stromen. Met te veel (zelf)kritiek kan je die bron dichtgooien."

Bart Caulier

Ons (W)Alter Ego

Opgedragen aan Walter Evenepoel
n.a.v. zijn 70ste verjaardag

Het is geweten dat de ene Evenepoel niet de andere is,
dat hoor je in Koetshuizen, dat lees je in poëzie,
dat zie je op teevee vanop Iberische bergen.
Maar het evene zit hem in de poel, die vijver van genie.

Neem nu het exemplaar dat wij vandaag fêteren: die CD
van Compacte Dadingdrang boordevol muzikale energie
met sketches, gebabbel, fantasie en een scheut geuze.
En altijd dat curieuze-neuze naar Pajotse train de vie.

Het leven heeft hem veel geleerd zoals hij het leven
leerde aan generaties die aan Gooikoorts leden en genas
met speelse woorden vanuit ruisend Rausagras,
het ranke riet langs Denderboorden.

70 jaar is platina — bloedkoraal, briljant. Maar is er meer
vandoen om de man te vieren die hier en in verre zalen,
in tempels en kathedralen ons met zijn kunsten behaagt.
En die in zich van elk van ons een stukje Pajottenland draagt.

Wie wil niet zijn (W)alter ego zijn?

Maurits van Liedekerke

Mieke Evenepoel (2023)

In beeld: de theatermicrobe

*Eerste jeugdmusical
'Het walkman-mysterie' (1984)*

Het eerste eigen theaterstuk (1985)

Vijf Pamelse wagenspelen

1990

Met de leerlingen op de planken

De Roosdaalse Revue (2008), start van GC Het Koetshuis

Monoloog 'De Kozak' (2015)

Onderweg naar Waterloo (2015)

Muzikaal Sprookje 'Er was eens in Pamel' (2017)

De Leedberg Sage (met Monique Janssens 2018)

Met Ivo van Strijtem en Patrick Van Craenenbroeck in 'Klink klaar & klei' (2013)

De Ezels van Bruegel (2019)

'De Krak', burlesk theaterstuk (met Tejauter Kerrekot, 2019)

Het Schandpaalschandaal (2021)

(Jong) Davidsfonds & Pepijn

In 1969 stond Walter mee aan de wieg van het Jong Davidsfonds, en nadien stak hij ook mee de sterke schouders onder het Davidsfonds Roosdaal. Hij was, vanaf 1983, acht jaar voorzitter en organiseerde een paar honderd activiteiten.

Marleen Van den Houtte, voorzitter van het Davidsfonds, is maar wat graag bereid dit hoofdstuk uit Walters rijk gevulde leven te overlopen. Schuiven ook mee aan tafel aan voor een avond lang mooie, bijwijlen hilarische herinneringen ophalen: Roger Moreels en zijn echtgenote Lina Van Nuffel, Jef Walraevens en William Barbé.

Marleen heeft een interview met Walter, gepubliceerd in Davidsfonds Klokje van 1997, klaar liggen. *'In het begin van de jaren '70 klikte er nogal wat vrolijk volk bij mekaar in het 'kot' van het Jong Davidsfonds.'*, vertelde Walter in dat gesprek met Hilde Appelmans. Aan tafel wordt dit heftig beaamd. *"De oude school, achter het ondertussen afgebroken gemeentehuis in Pamel, daar 'hielden we kot'. Muziek spelen, voordrachten houden, dokter Karel Ringoet kwam over drugs spreken. In de jaren zestig, hé! Daar gebeurde vanalles."*

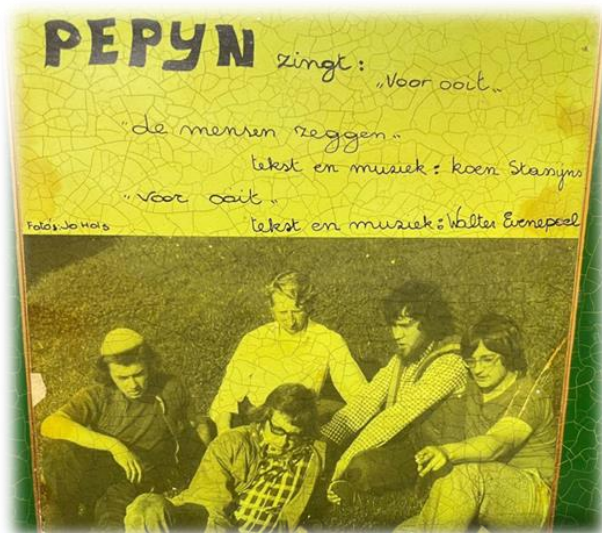
Roger en Lina hebben ook nog een straffe Jong Davidsfonds-herinnering aan de bouw van hun huis: *"Walters vader Miel deed het schrijnwerk van onze woning. Wij hebben een raam van wel 6 meter hoog. De leden van het Jong Davidsfonds kwamen een handje toesteken. Al zingend en plezant doende, plaatsten ze dat raam."*

Walter maakte toen, in 1972, samen met Koen Stassijns een satirisch programma 'Sorry voor je tenen'. Een nieuw cabaretgezelschap zag het levenslicht. De vrienden van het Jong Davidsfonds deden

vrolijk mee, en hebben nog levendige herinneringen aan die momenten.

Roger vertelt: "Koen Stassijns had een fantastisch 'Zeven kanjers van frambozen' nummer gemaakt. Tom Manders (Dorus) had een parodie op Figaro uit de opera 'De Barbier van Sevilla', en Walter vond dat we dat ook konden. Hij had in hout een groot scheermes gemaakt, en met zilverpapier het scheerblad vorm gegeven. Ik heb de tekst dan geplaybackt met een hele show rond. Burgemeester Van Cauwelaert kwam me nog feliciteren met mijn mooie stem! Terwijl er geen klank uitkwam!"

Een tot de nok gevulde parochiezaal genoot van het spektakel. De vrienden werden gevraagd om ook op feesten van lokale verenigingen te komen spelen. Walter was toen al, samen met onder meer Koen, Jos Van Isveldt, André Clement en William Barbé, lid van het Ledeburgse jongerenkoor van de onlangs overleden Jaak Van Bogaert. Uit dit jong geweld ontstond het orkest 'Petrus en Johannes'. De gemiddelde leeftijd van de orkestleden was zeventien jaar. Een jaar later groeide dit uit tot de groep 'Pepijn', die drie jaar lang hoge ogen gooide.

"In 1974 namen we ook een single op, 'De mensen zeggen/voor ooit'. Walter en Koen maakten de teksten en de liedjes, André Clement hanteerde de basgitaar, Frank Rossignol drumde en ik speelde schuiftrumpet en dwarsfluit", weet William nog. "Ik had ook een doedelzak, maar die kwam nogal ongelukkig aan zijn einde. Met Sinterklaas trokken we langs de huizen. Walter had een koets, de stootkar van vader Miel, en een ezel geregeld.

Jaak was Sinterklaas en wij waren de pieten. Frank was acrobatenpiet en ik muziekiet. Ik had mijn doedelzak bij, maar had die tijdens een huisbezoek bij de ezel en het snoepgoed gelegd. Het gevolg laat zich raden Het 'paard' van Sinterklaas knabbelde smakelijk aan mijn doedelzak."

"Wist je trouwens dat iedereen een bijnaam had in die tijd?", vervolgt William. "Ik was 'Wortel', en Walter was 'den besten', onder meer omdat hij bij Pepijn als zanger het grootste strottenhoofd had. Als 'den besten' het lied 'the house of rising sun' inzette, en er zat op de eerste rij iemand met een toupet, wel, die toupet ging omhoog zenne!"

Ook Marleen bevestigt: "Walter is een hele goede tenor!" Een tenor die met Pepijn optrad in Lourdes ook. "Pepijn in Lourdes, dat was straffer dan Pink Floyd in Pompeii", stelt William. Voor wie deze vergelijking niet meteen duidelijk is, kan ik alleen maar aanraden op Youtube de beelden van het optreden van deze befaamde band in het antieke Romeinse amfitheater te Pompeii in 1971 even op te snorren.

"Moeder Katrien ging op bedevaart naar Lourdes, Walter en wij met Pepijn gingen mee met die lange trein. Uit de luidsprekers klonk veel 'wees gegroet', 'onze vader', hele paternosters na elkaar. Tot op een bepaald moment: en nu beste mensen, onze speciale gasten van Pepijn."

De stroom aan anekdotes uit de jeugdijaren die William opduikt, is geen kabbelende beek maar een wildwaterstroom.

In 1976 was evenwel het liedje van Pepijn uitgezongen. Verschillende opvattingen deden de groepsleden elk hun eigen richting kiezen. Maar ondertussen was er wel Feniks.

"Van de school in Pamel trok de groep naar het leegstaande pensionaat bij Marie Borginon op Ledeberg. Daar was een binnenkoer, een paar lokalen waar het niet binnenregende, zeer bouwvallig", weet Jef nog. "We mochten daar boven niet meer gaan spelen, want we konden door de vloer zakken.", vult Marleen aan.

"We hebben daar het Feniks-café opgezet. Dat was ieder weekend open. Muziek, dans, toneel, tentoonstellingen, ... het was het cultuurcentrum van Pamel. Bijna iedere week gebeurde er wel iets.

Toen Tjens Couter optrad, was het café te klein voor al het volk dat kwam opdagen. Grote ladders werden tegen de hoge muren gezet, en die ladders stonden vol volk.

Daarnaast organiseerden we een jaarlijks festival op de Kapelleweide waar een paar duizend man naartoe kwam. Dat was Werchter in het klein! Walter timmerde het eerste houten podium zelf in elkaar. In het begin programmeerden we eerder folk, Walter De Buck en zo, maar nadien alle soorten muziek, met Slade op de allerlaatste editie."

Waar Feniks de eigentijdse muziek volgt, kiest Walter voluit voor folkmuziek en kleinkunst. Hij engageert zich ook in het Davidsfonds.

"In 1983 is hij voorzitter geworden, maar hij werkte al langer fantastisch mee, onder meer aan de boekenbeurs. Hij leverde de ideeën, was de motor, bemande de stand van het Davidsfonds voor de ledenwerving en de lidmaatschappen, organiseerde voordrachtwedstrijden voor de scholen, hielp mee met opbouwen en afbreken.", weet Jef.

Boekenbeurs Davidsfonds (1987)

Marleen vult aan: "De boekenbeurzen waren legendarisch, op alle vlakken. Een goede teamspirit, veel volk, mooie aankleding en

dito affiches, altijd een spreker, activiteiten voor de kinderen en ... de bar, met Roger als vaste barman. Wij namen er onze kinderen mee naartoe. Zij zaten tussen de standen boeken te lezen. Eerst in 'Ons Huis'; ik heb daar nog de voordrachtwedstrijd gewonnen met Paul van Ostaijen. Daarna verhuisden we naar de turnzaal van de school Triangel."

"Bij het Davidsfonds organiseerde Walter heel wat kleinkunstavonden. In 'Ons Huis' en later in de grote zaal van het MPI, kwamen Miel Cools, Wannes Van de Velde, Het Kliksen, Rum, ... optreden. Walter bouwde ook een persoonlijk contact op met veel van die kleinkunstenaars. Het werden goede vrienden.", gaat Jef verder.

"Ook aan het Klokske, het tijdschrift van het Davidsfonds, werkte Walter naarstig mee. Hij was op pad voor interviews, leverde tekeningen aan. Hij bouwde ook een nauwe samenwerking en innige band op met Gerard en Herman Van Herreweghen, die heel wat heemkundig onderzoekwerk deden."

Het gesprek meandert in de richting van de tekeningen, de schilderijen en tentoonstellingen van Walter. Iedereen heeft werk van hem in huis hangen, zo blijkt.

Lina haalt het bidprentje van haar in 1999 overleden vader, molenaar Henri Van Nuffel, tevoorschijn. Een tekening van de man siert de voorkant, binnenin is het gedicht 'Laat de molen nu in kruis staan' afgedrukt. Beide zijn van de hand van Walter.

Een versje, een liedje, bij een huwelijk, jubileum of overlijden, ook dat verzorgde Walter met toewijding.

Het gesprek blijft als een pingpongbal over en weer kaatsen, van de hak op de tak. Herinnering na herinnering wordt bovengehaald, de ene al wat vatbaarder voor publicatie dan de andere.

"Walter was 'den besten', maar je moet hem nu ook niet beter maken dan hij is!", geeft William me nog de wijze raad mee. Hij zegt het met een kwinkslag, maar de warmte in zijn stem illustreert vooral de waardering voor (het werk van) Walter. Het is een appreciatie die iedereen rond de tafel voor de volle tweehonderd procent deelt!

Bart Caulier

Het moet eind jaren zeventig zijn dat ik Walter mocht leren kennen. Walters schoonbroer Mark zat in de Gewestleiding van de Chiro samen met Arlet, mijn toenmalig lief en ondertussen mijn vrouw. Zij wilden dat hun muzikale kennissen, Walter en ik, elkaar eens zouden ontmoeten. Het was bij Mark en zijn vrouw Marie-Jeanne, Walters zus, thuis dat we bij een zalig en gezellig etentje van mekaar mochten proeven. Na het eten werden de gitaren en de stembanden boven gehaald. Walter liet zijn eerste parels op ons los. Ook ik deed mijn duit in het zakje met vooral klassieke gitaarwerkjes toen.

De wederzijdse appreciatie was groot, de vriendschap nog groter en samenwerken en samenspelen kon niet uitblijven.

Ik mocht aan de meeste CD's van Arjaun meewerken. Vooral de allereerste CD, die bij Walter en Annie thuis werd opgenomen, blijft me bij. Prachtige liedjes, echte Pajottenlandse parels die ik mee mocht versieren. De gezellig sfeer van vrienden onder mekaar, samen musicerend, op een bedje van Geuze, wijn en uitgelatenheid. Een tweetal jaar geleden kregen de "samenwerkingsplannen" echt goed vorm. Al eeuwen hadden we ons voorgenomen "ooit" samen iets te scheppen. We gooiden onze noten en pennen bij mekaar en al snel plukten we van elkaars fruit op een nieuwe boomgaard in het Pajottenland.

Met Eddy Peremans en Jan Maris in Pajot'rie, een vrolijke gezongen ode aan het Pajottenland.

We schreven liedjes op zijn Pajots, en die werden gemengd met Walters liedjes en liedjes van mezelf in het dialect. Met Jan Maris (vocals, bas, gitaar én vriend) erbij,

kreeg **Pajot'rie** vaste vorm. Het is zalig optreden met drie kameraden!

Vrienden voel je rap aan. Als die kameraden veel hobby's en bezigheden gemeenschappelijk hebben (wandelen, fietsen, muziek maken en beluisteren, de natuur), dan zijn de gevolgen makkelijk te voorspellen.

Minstens één of twee keer per jaar houden we samen een feestje, met elke jaar weer nieuwe herinneringen, de opslagplaatsen zijn te klein aan het worden.

Er zijn immers zo veel leuke momenten samen: begin jaren negentig had Walter ons mee uitgenodigd om met onze kinderen mee te reizen naar Duitsland bij Harald en Ingrid. Walter heeft vrienden overal ter wereld, echt waar... . Het werd een onvergetelijke reis bij twee nieuwe Duitse vrienden, even joviaal als Walter en Annie.

Walter typeer ik als een Bourgondische Pajot of een Pajotse Bourgondiër. Maar voor mij is hij in de eerste plaats een warme, pure mens met een hart van goud voor wie hij graag ziet. Hij geeft het beste van zichzelf, en dat is enorm veel.

Walter is een duizendpoot, enorm literair begaafd, handig in het schilderen, tekenen, hout bewerken, organiseren, Hij schrijft teksten, toneelwerken, maakt prachtige liedjes, interpreteert met volle overgave, het plezier spat in het rond.

Als je met Walter op wandel gaat krijg je zoveel wetenswaardigheden, anekdotes en beschrijvingen te zien en te horen.

Wat ik heel straf aan hem vindt, is hoe hij alles onthoudt met naam, toenaam en datum, een wandelende encyclopedie.

Straffe Sjarel, de Walter.

Als hij iets mooi vindt of waardeert, zwaait hij met lof dat je er een stijve nek zou van krijgen. Hij is recht door zee, is nooit bang om zijn mening te uiten. Je weet perfect wat je aan hem hebt, en da's veel, vraag het maar aan zijn vrienden.

Hij is echt de waardigste ambassadeur van het Pajottenland! En dat het nog lang mag duren!

Eddy Peremans

In beeld: de liefde voor muziek

Sopraantje bij het Ludwigkoor (1961)

(1971)

Muziek 'bij den troep' (1972)

De Geuzen, Rebelse liederen (2016)

Optreden met Wilfrid Moonen

Huldeconcert Wilfrid Moonen (2017)

Hommageconcert Miel Cools (2014)

'Na u mevrouw',
met W. Struelens

Rausa Jaargang 11 – Extranummer

Honderden liedjesteksten!

Het vriest, die vroege februari-ochtend, wanneer ik de auto parkeer in de schaduw van de Gooikse Sint-Niklaaskerk. Een steenworp verder lonkt de deur van vzw Muziekmozaïek. Het warme welkom door Ilse Coppieters verdrijft de winterse kilte snel. We nemen plaats aan de burelen ('Door Walter in elkaar getimmerd', weet Ilse) om een kapittel uit Walters leven te overlopen dat in deze editie niet mag ontbreken.

Bij Muziekmozaïek focust Ilse op folkmuziek, met onder meer de organisatie van het driedaags internationaal folkfestival Gooikoorts en de jaarlijkse Stage voor Traditionele Volksmuziek.

"Ik ken Walter sinds 4 augustus 2003. We werkten toen in een zaaltje naast het volksinstrumentenmuseum in De Cam. Met vier, Hilde Kint, Vincent De Laat, Walter en ikzelf, in een klein kotje. Van daaruit organiseerden we al onze activiteiten. Mijn eerste dag hier op het werk voelde ik me meteen thuis. Een heel warm onthaal, van iedereen en van Walter in het bijzonder. Hij nam me meteen mee in de organisatie van mijn eerste muziekstage, precies of ik was hier al twintig jaar."

Ilse werd ondergedompeld in de voor haar nieuwe folkwereld; een wereld waar Walter toen al even en graag vertoefde. Wie het verhaal graag van Walter zelf wil horen (of lezen), raden we het interview in het allernieuwste nummer van Folk-magazine ten zeerste aan! Walter schetst daarin uitgebreid de voorgeschiedenis. De kennismaking met Oswald Tahon, Wilfried Moonen, Herman Dewit en Rosita Tahon van 't Klikske. In 1978 de Sint-Maartensgilde, die ook nu nog iedere woensdagavond samenkomt in De Cam om te musiceren en liederen te brengen. Datzelfde jaar volgt de eerste stage voor traditionele volksmuziek, in Bever. Later zal deze stage een vast onderdak in Gooik vinden. Het leidde allemaal tot het ontstaan van de vzw **Volksmuziekgilde**. Vanaf september 1999 gaf Walter deeltijds les en kwam hij in dienst bij de vzw als stafmedewerker.

Naast deze vzw, die vooral de muziekstage bleef organiseren, volgde ook de oprichting van de vzw **Volksmuzikfederatie**, steunpunt voor volksmuzikanten in heel Vlaanderen. Walter stond mee aan de wieg, werkte de beleidsplannen uit om ook de

nodige subsidies te verkrijgen en werd in 1995 secretaris van de vereniging.

Vanaf 1996 startte het ijverige team daar bovenop ook nog eens het internationaal volksmuziekfestival **Feestival** op.

"Ik kende dat soort festival niet. Wat ik schoon vond die eerste keer: je kwam de zaal binnen en iedereen luisterde in stilte. Er was heel veel respect voor de muzikanten.", weet Ilse nog. *"Ik liet me vertellen dat er ruim tienduizend bezoekers per weekend kwamen, met naast de optredens, steeds thematisch opgebouwd rond één land, ook een muziekinstrumentenmarkt en festivalstandjes."*

In 2002, na zeven succesvolle edities, werd een oproep gelanceerd aan de jongere generatie om de organisatie over te nemen. Zo ontstond Gooikoorts, dat ondertussen ook is uitgegroeid tot een internationaal folkfestival met vijfduizend bezoekers, en waar Walter ook nog als vrijwilliger actief is. Ook al zijn de tijden ondertussen veranderd, een aantal waarden van Feestival zijn zeker overleefd: de gezelligheid, het familiale karakter, de ecologische reflex."

In 1997 werd Walter vaste medewerker in de redactie van het tijdschrift '**Goe Vollek**' (later 'Folk' geworden). Ook verzorgt hij sinds dat jaar animaties voor groepen in het Gooikse instrumentenmuseum.

"Heb je de uitleg al eens gevolgd als Walter dat doet?", vraagt Ilse me. Omdat ik ontkennend antwoordt, vervolgt ze enthousiast, *"Dat moet je zeker eens doen! Voor alle leeftijden, jong en oud, zelfs al denk je dat een museum of die instrumenten je niet interesseren! Walter is een goede geschiedenisleraar, hij zuigt je mee in het verhaal."*

Lezers meezuigen doet hij ook in de artikels die hij schrijft voor Folk-magazine. Walter is het belangrijkste redactielid, de eind-redacteur. Zijn taalvaardigheid is een grote kracht. Mocht hij uitvallen, dan is dat een zware dobber. Wat hij doet, is fantastisch. Hij verzorgt meestal het hoofdinterview en is altijd dankbaar, enthousiast en in de wolken wanneer hij nieuwe muziek ontdekt. Mensen hebben geen idee hoeveel tijd en energie hij in het magazine steekt. Hij leest alles na van A tot Z na voor het gedrukt wordt."

Redactie Folk-magazine

Even terug naar de tijdslijn van ons verhaal. Na een fusie met Jazz Vlaanderen, ging de Volksmuziekgilde rond de eeuwwisseling samen met de Volksmuziekfederatie verder als **Muziekmozaïek**, Vlaams steunpunt voor Folk en Jazz. Walter omschreef zijn functie bij de nieuwe vzw zelf als volgt: beleidsplannen schrijven, wc ontstoppen, de ambassadeur ontvangen, de zolder inrichten, toespraken schrijven, sleuren met zwaar materieel, de cursus tekstschrijven geven, een nokpan vervangen, het archief inrichten, meubels maken, een festival organiseren, het behoorde allemaal tot het takenpakket!

Ook Ilse herinnert het zich nog levendig: *"De beleidsplannen uitschrijven, daar heeft Walter op gezwoegd. Hij moest dat van nul maken: een vijfjarenplan en visie uitwerken over wat we wilden bereiken en de budgetten daarvoor nodig uitwerken!"*

Walter werd in 2001 ook jurylid van de Nekka-wedstrijd, waarmee de vzw Nekka speurt naar nieuw en jong talent dat verkiest om in het Nederlands te zingen. Klinkende namen als Yevgueni, Hannelore Bedert, Stoomboot, BLOND zijn maar enkele laureaten van deze wedstrijd. Jaren later, in 2018, zal Walter samen met Koen Huyghebaert van vzw Nekka het **FoIKK**-project op poten zetten, waarbij ze mooie, bijna vergeten parels van het luisterlied lieten heruitvinden door jonge folk-muzikanten.

In 2002 werd de laatste editie van Festival georganiseerd, maar een nieuw project stond al op stapel. Ilse getuigt: *"Eén van de mooiste en tofste projecten zijn de dialectcd's '**Zoegezeigd zoegezoengen**', een reeks van 5 cd's, één voor elke*

provincie, die Walter voor Muziekmozaïek maakte samen met Prof. Johan Taeldeman, professor neerlandistiek en de grote specialist dialectologie aan de Gentse Universiteit. Aan dit project waren heel wat voorstellingen gekoppeld. Wij gingen daar mee naartoe om de cd's te verkopen."

Ondertussen, in 2004, richtte Walter ook 'het huis van de levende traditie' in. Muziekmozaïek bouwde en bouwt een educatief centrum uit rond alle aspecten van volkscultuur (muziek, literatuur, volksspelen, gastronomie,...) uit het Pajottenland.

Maar ook op een andere manier bouwde Walter aan Muziekmozaïek. Ilse gidst me door het gebouw. "Alles wat hier staat in dit gebouw, is door hem gemaakt", benadrukt ze. Overall is de vaardige hand van Walter te herkennen: de zolderruimte, die een ruim lokaal geworden is, de bibliotheekkasten, het archief, de ingebouwde kasten, de tuin met carport. Alles draagt de stempel van de veelzijdige vakman die Walter is."

"Walter is iemand die zich ten volle geeft. Hij was één van de sterke mannen die organisatorisch zo veel betekend heeft. Zijn pensioen hier voelt aan als een gemis.", mijmert Ilse. Dat gemis vertaalt zich in velerlei vormen. Ilse haalt talloze voorbeelden aan:

"Walter soigneerde ons, en had nu eens koekjes voor de koffie bij, dan weer zoete kersen.

Tijdens de muziekstages is Walter van begin tot einde aanwezig. Hij helpt met tap en

nachtbar, begeleidt lesgevers, voorziet eten. Ik zie hem nog met zijn bromfiets volgestapeld met materiaal heen en weer rijden.

Lesgevers kunnen tijdens de stage bij hem overnachten; en ook artiesten van Gooikoorts vinden bij hem een logement.

Wanneer vroeger op de slotnacht van de Stage in Gooik de laatste feestvierders om drie uur 's nachts nog volop feestten, was Walter een van de eerste om aan de afbraak te beginnen.

Hij maakte stangpoppen, die hebben hier een hele tijd gehangen in onze kantoren.", herinnert Ilse zich ook nog.

Tijdens ons gesprek is ook Muziekmozaïek-collega Patrick Clerens aan zijn werkplek komen zitten. Hij vult de lijst nog verder aan.

"Het driekoningenbal, daar staat Walter graag voor klaar: aan de bar staan, of de soep maken samen met Annie."

Wanneer ik aanstalten maak om te vertrekken, weet onze gastvrouw me nog eens flink te verrassen.

"Ik maak mijn konijn met pruimen en Geuze nog steeds zoals Walter dat ooit uitlegde op RingTV. Ik had dat daarvoor nog nooit gemaakt, maar sindsdien doe ik het altijd zo!"

Zo zet Ilse 'en passant' ook nog snel even het kooktalent van Walter in de verf. Het lijstje wordt er, geheel terecht, alleen maar langer door.

Bart Caulier

Op 5 september 1981 stonden de broers Dirk en Walter Evenepoel voor het eerst op de planken als 'Arjaun'. In een wat grauwe tent op een Strijtems weiland lieten ze het publiek kennis maken met hun volkse liedjes in het Pamel. De rest ... is geschiedenis, een geschiedenis die we met Dirk nog graag eens op een rijtje zetten.

"Tussen 1976 en 1979 heb ik alle mogelijke combinaties wat zitten zingen. Ik had thuis echter nog een jongere broer die al jaren gitaar studeerde, en die af en toe wel eens een liedje meezong. Geïnspireerd door een artikel van Gerard Van Herreweghen in het Klokje, kreeg ik plots de idee om een volledig programma Pamelse liedjes uit te werken en de spotnaam 'Arjaun' als een eretitel te nemen", zo verklaarde Walter in het Klokje-interview met Hilde Appelmans waar we het eerder in dit tijdschrift al over hadden.

"In 1981 pakte Arjaun voor het eerst uit. Er was op de podia plaats voor dit soort muziek, want het sneeuwballetje ging aan het rollen, en het rolt nog altijd voort."

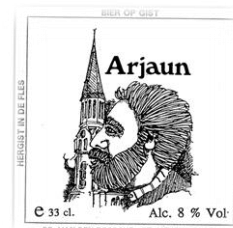

Arjaun (1981), Walter & Dirk

Dirk en Walter zetten in die eerste jaren alle Pajotse parochiezalen op hun kop. Ze kregen in 1987 het gezelschap van een bijzonder getalenteerd kereltje. Veertien jaar was Stefan Timmermans wanneer hij fluitend en doedelend van Arjaun een trio maakte. *"Eigenlijk is het ongelooflijk dat een kereltje dat ik als kleine peuter nog op mijn schoot had, met die oude knorpotten optrekt."*, getuigde Walter in het Klokje.

Arjaun had de wind in de zeilen. Het regende verzen en melodieën in hun hoofd. Tegen de herfst van 1991 hadden ze de oogst aan melodieën ingeblikt en maakten zij als eerste groep in de Vlaamse folk een cd 'Tooës'. De Arjaun-trein was voorgoed vertrokken!

De grenzen van het Pajottenland werden genegeerd en voortaan hoort men de Pamelse liedjes van Nijmegen over Langemark tot Linkebeek, en van Breda over Hasselt tot Frankfurt.

Arjaun (1991), krijgt zijn eigen bier

Met volle teugen genoot het vrolijke trio van de herleving van de volksmuziek en de speelkansen die het voor hen meebracht. De extase na het winnen van de Sabamprijs voor beste liedtekst te Knokke-Heist in 1993 viel alsnog in het niet bij het unieke optreden op het Vlaams Nationaal Zangfeest in 1995.

Als ze zich toch wat rust gunden, vleiden de muzen zich naast hen en inspireerden hen om weer een karrenvracht pittige melodieën en schalkse teksten uit hun mouw te schudden. Het gevolg? Nauwelijks vier jaar na de eersteling pakte Arjaun uit met een tweede album: 'boven wet en orde', een titel die de lading dekt!

Arjaun vierde in 2001 de twintigste verjaardag met een nieuwe muzikant: voortaan verrijkt Etienne Wauters op diatonisch accordeon de klankkleur.

De groep speelde op de bekende folkfestivals in Vlaanderen, maar werd als ambassadeur van het goede Brabantse leven ook al eens uitgestuurd naar Nederland, Duitsland en Italië. Het enthousiaste publiek bleek overal het archaische Pamel's probleemloos te begrijpen (of doen toch heel goed alsof).

Bij een benefietconcert voor een slachtoffer van de gasramp in Gellingen kreeg Arjaun op het podium het gezelschap van een 'oude' muzikale makker, Dirk Van Lierde. De vonk sprong over. Vanaf 2004 had de folkgroep er een gedreven muzikale duizendpoot bij.

Arjaun (2008)

De klank van de groep werd rijker, de arrangementen meer verscheiden, maar het typische, licht anarchistische karakter en de ironie bleven bewaard.

Er waren de voorbije jaren zoveel liedjes bijgekomen op de speellijst van Arjaun, dat een nieuwe plaat niet langer kon uitblijven. Met de minzame Wilfrid Moonen als producer en de onvolprezen studiotecnicus Guido Sergoris als steunpilaren, steeg het vijftal boven zichzelf uit. Ze verrasten de folkwereld in 2007 met 'Vivan de gees', een plaat die het bijzonder goed deed in het alternatieve circuit. Met 'Mille Moljer' scoorden ze zowaar een 'folkhit'.

Niets is echter voor altijd. Stefan Timmermans kon de lokroep van verre horizons niet langer weerstaan en emigreerde naar 'zijn' Spanje. Zo'n muzikaal monument vervang je niet zomaar. En toch lag de oplossing voor de hand. Bart Praet, een ander Pajots muzikaal talent, was heel vertrouwd met het repertoire van zijn dorpsgenoten. Na een paar 'invalbeurten' stond het vast: Stefan kreeg een waardige opvolger. Bart doetelt en fluit sinds 2017 het Arjaun-repertoire alsof hij nooit iets anders deed.

Arjaun (2018)

In 2018 werd een vol jaar geschreven, geschrapt, geoefend en geregistreerd. Met 'op een banksken' brengt Arjaun de cd uit waar een ruime schare liefhebbers van eerlijke volkse muziek op zit te wachten. De nieuwe schijf werd zeer goed ontvangen en geprezen om haar variatie, technische kwaliteit en dat typische rechttoe-rechtaan.

Ook in dat jaar mag Artjaun de HORAL Lambic Award in ontvangst nemen. De prijs wordt toegekend aan personen die zich op bijzondere wijze verdienstelijk maken op het vlak van de verdediging van de belangen van de traditionele lambiekbieren en de promotie van oude geuze en oude kriek.

Meer dan 40 jaar Arjaun, daar kleven een pak herinneringen aan. Dirk lijst er met zichtbaar plezier een resem op.

"Er zullen in Vlaanderen niet veel parochiezalen, dorspleintjes, kerstmarkten of braderieën zijn waar Arjaun nog niet langs geweest is. Echt overal zijn we naartoe getrokken om er in ons zuiverste Pamel's liedjes te gaan zingen."

Al in die eerste jaren zongen we vooral liedjes die Walter zelf geschreven had, aangevuld met liederen uit de oude Vlaamse liedjestrommel. 'Den boemlala', 'Jef ge moet nor oës toe gaan'. Het moest er allemaal bij. Tot we het zelf zo beu waren en zwoeren dat dat maar eens moest gedaan zijn. Aan nieuwe liedjes geen gebrek overigens, want het kon gebeuren dat Walter er per maand een stuk of drie uit zijn pen liet druipen.

Het was hard werken. We hadden zelf geen deftige geluidsinstallatie en zongen dan maar zonder. Zwaar labeur, zeker in een zaal waar meer dan 200 mensen aan het feesten waren.

Op de kermis in Bogaarden kwam een oud vrouwtje vragen of we onze micro wat stiller konden zetten. We moesten haar teleurstellen: we hadden gewoon geen micro.

Ooit liet een Wichelse cafébaas ons optreden op zijn terras, op minder dan twee meter van de botsauto's. Het was één van de weinige keren dat we gezegd hebben dat dit er toch een tikkeltje over was.

Niet dat we ons vlug achteruit trokken. In Zemst heeft Walter ooit eens bijna twee uur lang een tombola moeten presenteren. Het was een frats ons gelapt door de goede vrienden van de Vilvoordse groep Zakdoek, die het jaar voordien hetzelfde overkomen was.

In de jaren '80 en '90 toerden er heel wat groepen van het zelfde allooi als wij door Vlaanderen. Stuk voor stuk allemaal goede kameraden waarmee we, als we elkaar tegenkwamen op één of ander dorpsfeest, soms uren aan één stuk samenspeelden. Een jaarlijks weerkerend evenement was Brossellafolk, waar we, als de grote artiesten van podium wisselden, tussen de dranktenten verbroederden met volksmuzikanten uit alle hoeken van Vlaanderen. Schone dagen hebben we daar beleefd.

Je zou het hem niet aangegeven hebben, maar Walter had wel ambitie om wat meer te doen dan zomaar wat volkse optredens. Hij wou de grote stap zetten: een plaat maken. De lp's waren op hun terugweg, de cd deed haar intrede. Wij zouden een cd maken! Als ik het mij goed herinner, was enkel Willem Vermandere daar toen al in

geslaagd. En dat zouden wij ook eens gaan doen, zie.

Wij hadden echter geen platenfirma achter ons staan en moesten dat maar zien te doen zonder financiële steun. Walter had het idee om met voorintekeningen te werken. Nog voor we één noot opnamen, hadden we al 500 exemplaren verkocht!

Onze goede vriend Berry Jacobs nam de productie voor zijn rekening en omdat een studio huren te duur was, deden we het dan maar gewoon bij Walter thuis. Vandaar de titel van die eerste cd 'Toës'. Een zotte boel was het, met al die muzikanten en zangers. In de woonkamer repeteren, opnemen op de overloop, koperblazers in Mieke's slaapkamer. Om de sfeer te proeven, moet je die cd maar eens beluisteren. Berry kon het niet laten om een aantal opnames van repetities heimelijk mee in te blikken.

Geleidelijk aan traden we niet alleen meer in parochiezalen en dorpscafés op, maar kwamen daar ook culturele centra en grote zalen bij. Zelfs het Antwerps sportpaleis kreeg Arjaun vijf keer op bezoek. Daar hebben we één van de meest memorabele momenten uit de Arjaun-geschiedenis beleefd.

Ramses Shaffy stond als hoofdact geprogrammeerd voor het grote Zangfeest, maar zegde in laatste instantie af. De organisatoren moesten snel een vervanger vinden en door een vreemd toeval kwamen ze bij ons terecht. 't Wou net lukken dat Walter met Wilfried Moonen 'de Lebergse Hoogte' had geschreven, een poëtisch lied over amnestie dat wonderwel paste in het programma van het Zangfeest. Ik zie ze daar nog altijd op dat immense podium staan. Stefan met een eenvoudige altfluit, Wilfried aan de piano en Walter een stapje dichter bij dat enorme publiek. Toen de laatste tonen van het lied wegebden, bleef het een paar tellen muisstil. Maar toen brak de hel los. Er kwam een applaus als een tsunami, meer dan tien minuten lang. De regisseur en producer wisten er geen blijf mee, en die drie Pajotten stonden dat daar allemaal wat beduusd te ondergaan. Ik ben er eerlijk gezegd nog altijd niet goed van."

Dirk Evenepoel & Bart Caulier

In beeld: zo véél meer

(School-)boeken, cursiefjes, tijdschriften, publicaties.

Oprichting Erfgoed Rausa (2011)

Meiboomplanting (2017)

*Beeldverhaal 'De Dikke van Pamel'
project met (op foto) Kathleen Gouwy 2008-2019*

Vertellingen voor scholen over WO1 (2014)

Afscheid van het klaslokaal (juni 2013)

Grote zus Marie-Jeanne

Twaalf maart 1953. Niemand kon toen al weten dat er een heel speciaal kereltje geboren was. Voor mij was je "mijn kleine broertje, zit in stoeltje met een koekje in zijn pol" voor wie ik dit liedje zong. Later zou ik je grote zus zijn, die je bij de kraag nam als je aan de wei van Lippekes in de beek liep.

De eerste solo 'Whei whei, whei' (1953)

Al vlug werd je zangtalent bekend. Je eerste optreden in de kliniek van Ninove met "Hoe leit dit kindeke" ontroerde de nonnekes. Je kreeg je eerste gitaartje te pakken en leerde bij Vosse Staaf wat akkoorden. De Pamelse gepensioneerdenvond was je eerste publiek en peter Gavrie zo trots als ne gieter!

Dra ontdekte men ook je tekentalent. Juffrouw Elza van het eerste studiejaar had het vuur aangewakkerd. Je mocht met echte olie verf potjes en schoteltjes beschilderen. Juffrouw Elza had ook gemerkt dat er in jou een schrijver zat. Je leefde je uit in knap geïllustreerde opstelletjes die je tijdens de middag zelf mocht drukken.

Het werd al vroeg duidelijk: dit is een uitzonderlijk natuurtalent! Wou vader Miel van jou niet persé een schrijnwerker maken, je was een gerenommeerd architect geworden.

Met zusjes en broertje (1962)

Het lot wou het anders. Al heel vroeg moesten je jonge schouders zware lasten dragen, letterlijk en figuurlijk. Je was amper tien jaar oud toen je al mee draaide in de schrijnwerkerij. Er was geen tijd voor Chiro, waar je zo graag bij was geweest.

Op school was je soms nog een speelvogel en als de meester je wou straffen, vond je 't nog plezant ook: rondjes lopen op de speelplaats of een opstel schrijven over je vroegere onderwijzers.

Ik ergerde me soms aan je gekribbel. Een "d" of "t" meer of minder schrijven, vond je toen niet erg. Nu ben je een taalpuritein en doe je aan kaligrafie! Ja, ik weet het, als "grote" zus had ik wel van die bazige trekjes. Langzaam aan moest ik het onderspit delven en werd jij de "grote" broer met wie ik eindelijk eens de deur uit mocht.

Toen kwam het Jong Davidsfonds, een vruchtbare bodem om uit te groeien tot een echte organisator. Het was het begin van een waslijst initiatieven waar jij de drijvende kracht van werd. Intussen zorgde je ook thuis voor de nodige ambiance met de repetities van "Petrus en Johannes", later met "Pepijn".

Op zolder stond je schildersezal. Je experimenteerde met overschotjes synthetische verf. Pas 19 hield je je eerste schilderijtentoonstelling in het Gooikse Krekelhof. Wist je toen veel dat hier je Mekka van de volkskunst zou komen.

Je volgde D-cursus om les te mogen geven, moest naar het leger, en ... vond een lief! Ik denk dat het één van de mooiste dagen van je leven was toen je die septembermorgen als leraar naar Don Bosco trok, de schrijnwerkerij (min of meer) vaarwel zeggend.

Vanaf dat moment kwam alles nog meer in een stroomversnelling. Van het één kwam het ander. Jij hebt precies méér dan 24 uur in één dag. Je energie en inspiratie raken niet op: musicals op school, toneelstukken schrijven, optreden met Arjaun en liedjes schrijven, twee CD's opnemen, het programma "Sporen" in mekaar steken en nog een CD opnemen, de muziekstages mee organiseren, het schrijven van (poppen-) theaterstukken, voorzitter van het Davidsfonds (werker van het eerste tot het laatste uur), schoolboeken en artikels voor allerhande tijdschriften schrijven, columnist bij Radio 2, het Festival te Gooik mee organiseren. En nog zo veel meer waar ik geen weet van heb.

Je hebt intussen nog tijd om in de kookpot te roeren en de vele vrienden uit binnen- en buitenland gastvrij te ontvangen.

Wie een versje of een liedje nodig heeft, kent maar één adres: "bij Walter".

Gelukkig heb je een vrouwtje uit de duizend, die je je gang laat gaan en door dik en dun steunt. Je bent een bofkont, met ook nog twee knappe, getalenteerde kinderen. Het is je van harte gegund!

Marie-Jeanne Evenepoel

70

2023

Ereburger Roosdaal

sporen ...

**wat is een lied anders
dan een hoopje herinneringen,
door een late wind bij mekaar geblazen**

**woord en klank geworden gedachten
sporen van opwinding en opstandigheid,
van geluk en wat minder geluk.**

**een afdruk
in de zachte bodem van het geheugen**

(W. Evenepoel)

